



„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13, 34)

Nr. 5 (332)
Anul IX
4 februarie 2018



ANUL 2018
CENTENARIUL
MĂRII UNIRI

VIAȚA CREȘTINĂ

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

Duminica Întoarcerii Fiului risipitor

Tinerii și biserica. Sunt parohiile noastre familii?

Am avut prilejul, pentru câteva zile, să fiu în preajma părintelui Pavlos, Mitropolit de Sisaniou și Siatista. Sosit în Țara Moldovei la invitația Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei, ierarhul grec s-a întâlnit în câteva rânduri cu tinerii din Iași. În timpul mesei, printre alte întrebări cu referire la viața tinerilor de astăzi, am adresat și întrebarea clasică :

- Cum facem să-i invităm pe tineri spre Biserică, să-i atașăm de parohie, să-i ajutăm să cunoască valoarea credinței noastre?

În răspunsul său, Părintele Mitropolit a relatat și o întâmplare ce ne-a reținut atenția.

- Un părinte paroh din eparhia mea a purtat dialoguri îndelungi cu un ateu. Și-a dorit, așa cum este firesc, să-l ajute să înțeleagă ce este Adevărul, să-l apropie de parohie și de viața Bisericii. I-a vorbit despre importanța credinței în viața omului, despre bogăția Noului Testament, despre istoria creștinismului, despre multe și despre toate; despre viață, despre moarte, despre absurditatea vieții fără Dumnezeu. Între altele, i-a vorbit acestuia despre parohie, despre familia lui Dumnezeu din comunitatea sa. Creștinii sunt o familie strânsă în jurul lui Hristos. Omul are nevoie de iubire, de încredere, de sprijin moral și chiar material, atunci când este la strâmtoare, i-a spus preotul. Parohia este familia lărgită, familia lui Dumnezeu din comunitatea noastră. Aici ne odihnim, ne împlinim, ne bucurăm. De aici ne luăm puterea. Oamenii sunt ființe comunionale și au nevoie de apartenență la ceva. Aceasta este parohia.

Ateul s-a înmuiat, s-a bucurat și și-a spus că nu pierde nimic dacă încearcă să cunoască mai multe despre ceea ce este Ortodoxia. A înce-



put să citească, să întrebe și să se dumirească. Într-o duminică, plin de așteptări frumoase și cu speranță, s-a hotărât să meargă la biserica din parohie. Acolo însă, n-a găsit ceea ce îi prezentase părintele. La finalul slujbei s-a îndreptat spre altar, pentru a-l întâlni pe paroh.

- Părinte, am stat astăzi la Liturghie, m-am închinat, m-am rugat și eu așa cum am știut, dar n-am întâlnit familia despre care îmi spuneți. Oamenii par destul de apatici și străini.

Părintele paroh a ascultat și s-a întristat.

Același lucru se petrece și cu tinerii. Profesorii de religie, preoții și voluntarii care organizează

tabere și activități pentru perioada vacanțelor le vorbesc tinerilor despre Dumnezeu, despre Sfintele Taine, despre importanța păzirii poruncilor... Însă parohia nu întotdeauna îi primește și-i integrează pe tineri. Credincioșii nu-i primesc pe tinerii veniți la biserică drept trimiși din partea lui Dumnezeu. Tinerii au nevoie să fie primiți de noi așa cum în pericopa *Fiului risipitor*, tatăl îl primește acasă pe fiul cel mic. Sunt parohiile noastre familii? Răspunsul pe care-l poate da oricine este: unele da, altele nu... Acolo unde încă nu este parohia o familie avem noi, credincioșii, vreo responsabilitate? Care este aceasta?

Arhimandrit Nicodim PETRE
Sursa: *doxologia.ro*

*Suntem atâta de creștini, câtă copilărie pură am izbutit să păstrăm
în noi până la sfârșitul vieții.*

Nichifor Crainic

Prezența celui adormit în rugăciunile de la Sfânta Liturghie



La fiecare dintre cele trei servicii dumnezeiești de pe parcursul zilei, la Utrenie, la Sfânta Liturghie și la Vecernie, Biserica se roagă deopotrivă pentru vii și pentru morți, această rugăciune exprimând unirea, legătura, raportul și comuniunea cu ei. Scopul Bisericii este de a-l sfinți pe om, de a-l face vrednic să participe la fericirea veșnică. Ea se îngrijește de mântuirea tuturor membrilor săi deopotrivă, vii sau morți. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că rugăciunile pentru morți sunt un obicei apostolic și o instituție a Sfântului Duh.

Rugăciunea pentru cei adormiți este, în același timp, o faptă de milostenie și o faptă de credință. Viața creștină este întemeiată pe iubirea pe care suntem datori a o exprima nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte. Rugăciunea are o influență benefică asupra sufletelor aflate dincolo de mormânt. Întotdeauna Biserica s-a rugat și se roagă pentru cei adormiți, până la a Doua Venire a lui Hristos.

La fiecare dintre cele trei servicii dumnezeiești de pe parcursul zilei, la Utrenie, la Sfânta Liturghie și la Vecernie, Biserica se roagă deopotrivă pentru vii și pentru morți, această rugăciune exprimând unirea, legătura, raportul și comuniunea cu ei. Scopul Bisericii este de a-l sfinți pe om, de a-l face vrednic să participe la fericirea veșnică. Ea se îngrijește de mântuirea tuturor membrilor săi deopotrivă, vii sau morți. Sfântul Ioan Gură de Aur spune că rugăciunile pentru morți sunt un obicei apostolic și o instituție a Sfântului Duh.

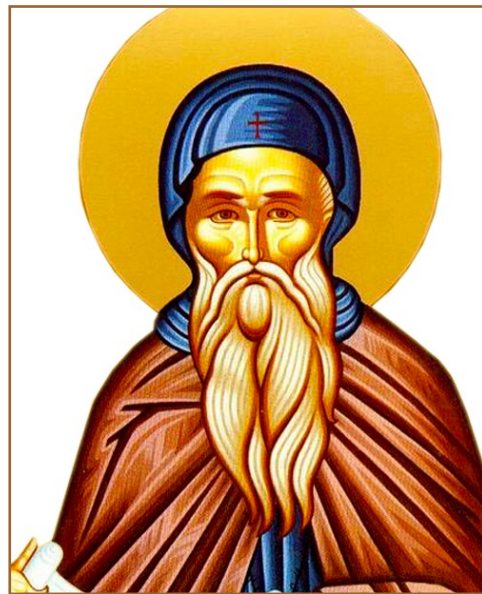
Această dogmă, a rugăciunii pentru cei adormiți a Bisericii Ortodoxe este strâns legată cu Liturghia Sfântului Vasile cel Mare și a Sfântului Ioan Gură de Aur. În timpul fiecăreia dintre ele Biserica se roagă de trei ori pentru cei răposați. O dată se roagă la proscomidie, a doua oară după citirea Evangheliei, anunțând noutatea mântuirii tuturor celor ce cred în Iisus Hristos și iertarea generală a păcatelor prin mijlocirea Mântuitorului, prin ecteniile speciale pentru cei adormiți, prin rugăciunea „Dumnezeul duhurilor...” și prin intonția „Veșnică pomenire”. În sfârșit, după binecuvântarea Sfințelor Taine, Biserica se roagă încă o dată pentru cei răposați, în

timpul intonării Axionului, astfel: „...pomeneste pe toți cei adormiți în nădejdea învierii și a vieții veșnice și-i odihnește pe ei acolo unde strălucește lumina feței Tale”.

Rugăciunile și parastasele pentru cei adormiți sunt susținute de incontestabila Tradiție apostolică, de la care am moștenit obiceiul de a ne ruga la Sfânta Proscomidie, de dinaintea oficerii Sfintei Liturgii, pentru cei adormiți și de a așeza miridele lor în fața Sfântului Agneț, alături de miridele pentru cei vii. Iar aceste miride ale celor vii și ale celor adormiți sunt puse în Sfântul Potir, și astfel primesc sfințire și izbăvire de la Preasfântul Trup și Sânge al Domnului nostru Iisus Hristos, în timp ce preotul rostește: „Spală Doamne păcatele celor ce s-au pomenit aici cu Cinstit Sângele Tău, pentru rugăciunile sfinților Tăi. Amin”.

Astfel, **prezența celui adormit în rugăciunile și pomenirea de la Sfânta Liturghie este foarte necesară.** Acestea au puterea de ridica din iad sufletele morților trecuți dincolo nepregătiți sufletește. De aceea se respectă tradiția de a se săvârși Sfânta Liturghie în zilele de pomenire a morților de peste an, mai ales în sâmbetele Postului Mare, când se pomenesc mai accentuat cei adormiți; de a se oferi pomelnice cu numele celor adormiți, pentru ca ei să fie pomeniți la rânduiala proscomidiei, ce pregătește darurile spre prefacere în Trupul și Sângele lui Hristos ce spală păcatele tuturor; și a se săvârși Sfânta Liturghie, prin așa numit obicei al sărindarelor (patruzeci), când se oficiază patruzeci de Sfinte Liturghii la cererea unei familii, spre pomenirea morții de curând a unuia din membrii acesteia.

Monah Pimen VLAD | Sursa: doxologia.ro



Sfântul zilei

Sfântul Cuvios Isidor Pelusiotul

Sfântul Cuvios Isidor Pelusiotul este unul dintre sfinții care s-au nevoit în Egipt. Născut în anul 360, Isidor era rudă cu Teofil, arhiepiscopul Alexandriei și cu Sfântul Chiril al Alexandriei.

Viața monahicească a îmbrăcat-o încă de tânăr în muntele Pelusion, în vremea împăratului Teodosie cel Mic.

Toți istoricii vremii mărturisesc cu putere despre viața sfântă și înțelepciunea cu care a fost dăruit Sfântul Isidor. De la el de altfel ne-au rămas multe **cuvinte folositoare**, îndeosebi sub forma scrisorilor sale.

Poate una dintre cele mai celebre ziceri ale sale o găsim în **Patericul egiptean**: „Viața fără cuvânt e mai bună decât cuvântul fără viață. Căci ea și tăcând e folositoare; cuvântul și strigând supără. Dacă se întâlnesc cuvântul și viața, desăvârșesc un simbol al întregii filosofii”.

Acest sfânt mai învață că omul cel îmbunătățit se cade să nu se mândrească pentru lucrurile sale cele bune, ci cele smerite să le socotească pentru sieși. „De este în cineva gând smerit, faptele bune ale aceluia se fac mai luminoase, iar de nu este cu gândul smerit, apoi și faptele bune cele luminoase, se întunecă și cele mari se micșorează. Drept aceea, de voiește cineva să-și arate faptele sale bune, să nu le socotească mari, căci atunci mari se vor afla”.

Sfântul cuvios Isidor Pelusiotul a trecut la Domnul între anii 435 și 440, admirat de toți și cinstit ca sfânt încă din timpul vieții.